

maalet om, hvor Ansvaaret for Skæ-Overholdelsen af Afstandsbestemmelserne ved Bevillingernes Givelse ligger. Man har fra Lovlærdens Side gjort gjældende, at Ansvaaret laa hos de Næringsdrivende, medens man fra anden ogsaa lovlyndig Side har gjort gjældende, at Ansvaaret laa hos vedkommende Øvrighedsperson, der gav Næringsbeviset. Jeg hylder den sidste Anskuelse; men det forekommer mig ogsaa, at det erede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (S. Steffenfen) i Grunden gav os Ret, der have den Opfattelse. Han sagde nemlig — om det just ikke var disse Ord, saa var det ialtfald den Tanke — at hvis der var givet et Næringsbevis som det, der er henpeget til flere Gange under denne Debat, og som gik ud paa, at den Vedkommende skulde have Lov til at drive Næring i et vist bestemt Sogn, saa var det vedkommende Næringsdrivendes Feil, naar han nebsatte sig paa en Plads, der laa indenfor den lobbestemte Afstandsgrændse; men han tilføiede at, hvis den Næringsdrivende derimod, da han søgte, havde opgivet et bestemt Sted, saa var det Øvrighedens Feil, naar den gav Bevillingen, og Stedet dog laa indenfor den lovlige Grændse. Det forstaaer jeg ikke, da det akkurat er ligesaa let for Øvrigheden at bestemme Grændsen af et Sogn som at bestemme Grændsen af et bestemt Sted, og naar Øvrigheden giver et Tilfagn, der omfatter et helt Sogn, saa maa det være Øvrighedens Pligt i Tilfald med den sidste Bevilling stadig at undersøge, om Sognets yderste Grændse ligger udenfor den lobbestemte Grændse, som her er Tale om. Naar den høitærede Minister gjentagende udtalte og betoned, at der ingen Grund var til at gjøre det Ulovlige Lovligt, saa kunne vi vist Alle være enige derom; men det, hvorom det dreier sig, er netop Spørgsmaalet om, hvor Ulovligheden ligger, om ikke den vedkommende Næringsdrivende maa antage, at et Næringsbevis, udstedt af Øvrigheden, er lovligt. Jeg skjønner ikke rettere, end at Ulovligheden maa ligge hos Øvrighedspersonen, og jeg er derfor tilbøielig til at anbefale det Lovforslag, der foreligger, ialtfald til nærmere Drøftelse, for at vi dog idetmindste kunne komme paa det Rene med, hvorledes det forholder sig med det Spørgsmaal, som det omfatter. Jeg ser ikke ret, hvad man egentlig har Øvrigheden til, naar alle Statsborgerne skulle være ligesaa bekendte som den med Loven. Ja, jeg kan nok forstaa, at Øvrigheden kan have en Slags Politiopgave ved Siden af; men det maa dog ogsaa være Øvrighedens farlige Pligt at kjende Loven, og det maa nærmest være dens Pligt at paase, at dens Bestemmelser ere overholdte.

mod til

Svar: Naar jeg har forlangt Ordet, er det for at takke den høitærede Minister for den Bending, han gav Sagen. Det seldt i den høitærede Ministers Ord i denne Sag som saa ofte

at træffe det Rette og det, der lettest fører til Maalet, og vi Forslagsstillere ere meget glade over, at den høitærede Minister vil gaa ind paa et Lovforslag af den Natur, at den Bemyndigelse, som Indenrigsministeriet før Loven af 1873 blev given, havde til at gjøre Undtagelser fra Afstandsbestemmelserne i Næringsloven, gjengives det. Derpaa vil altsaa det Lovforslag, som vi forhaabentlig faae ført igjennem endnu i denne Samling, komme til at gaa ud. Det Naturligste vilde maafte nu være at tage Lovforslaget tilbage og indbringe et nyt i den Skikkelse, som jeg nu antybede; men jeg tror dog, at det af praktiske Hensyn vil være at foretrække, at det ikke tages tilbage, thi der maatte da foretages en ny 1ste Behandling, og Tiden i Samlingen er jo allerede fremrykket. Derfor ville Forslagsstillerne foretrække at fastholde Hensætningen om, at Lovforslaget henvises til Udvalget for Andragender, og at dette Udvalg anmodes om at give Lovforslaget den af den høitærede Minister nævnte og af mig bifaldte Skikkelse. Med disse Ord skal jeg gjentage min Hensætning om, at Lovforslaget henvises til Udvalget for Andragender.

Buff: Efter den Bending, Sagen har taget, er der jo ingen Grund til at komme yderligere ind paa de Udtalelser, der ere faldne. Jeg skal kun overfor den Bei, der nu blev antydet, gjøre opmærksom paa, at Hovedsagen er dog at faae Loven hurtig ført igjennem, og det lader jo til at kunne ske efter den fulde Overensstemmelse angaaende dens Indhold, der er mellem Forslagsstillerne og den høitærede Minister. Overfor de paagjældende Næringsdrivende gjælder det om Hurtighed, navnlig med Hensyn til Manden fra Ribe Amt, der vil komme til at bygge til Foraaet, naar han skal fortsætte sin Forretning, og hvorfor skulde vi saa ikke kunne lade dette Lovforslag gaa videre, uden at lade det komme i Udvalg?

Leth: Jeg vil blot tillade mig at spørge den høitærede Formand, om Spørgsmaalet om Lovforslagets Hensætning til et Udvalg er til Behandling for Dieblittet.

Formanden (Krabbe): Nei!

Leth: Meget vel; saa frasalder jeg Ordet.

Da Sagen videre begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.